

Înalta Curte de Casație și Justiție

COMPLETUL PENTRU SOLUȚIONAREA RECURSULUI ÎN INTERESUL LEGII

Decizie nr. 15/2021 din 28/06/2021

Dosar nr. 1127/1/2021

Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 921 din 27/09/2021

Corina-Alina Corbu - președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție - președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici - președintele Secției I civile
Marian Budă - președintele Secției a II-a civile
Angelica Denisa Stănișor - președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Daniel Grădinaru - președintele Secției penale
Cristina Petronela Văleanu - judecător la Secția I civilă
Cristina Trușescu - judecător la Secția I civilă
Lavinia Curelea - judecător la Secția I civilă
Mirela Vișan - judecător la Secția I civilă
Bianca Elena Țândărescu - judecător la Secția I civilă
Simona Lala Cristescu - judecător la Secția I civilă
Rodica Dorin - judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polițeanu - judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Zaharia - judecător la Secția a II-a civilă
Ileana Izabela Dolache-Bogdan - judecător la Secția a II-a civilă
Eugenia Voicheci - judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță - judecător la Secția a II-a civilă
Marius Ionel Ionescu - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Maria Hrudei - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mariana Constantinescu - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Florina Secrețeanu - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emil Adrian Hancaș - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Andreea Marchidan - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Francisca Maria Vasile - judecător la Secția penală
Săndel Lucian Macavei - judecător la Secția penală

1. Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 1.127/1/2021 este constituit conform dispozițiilor art. 516 alin. (2) din Codul de procedură civilă și ale art. 34 alin. (3) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare (Regulamentul).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror șef al Serviciului judiciar civil Diana Berlic.

4. La ședința de judecată participă doamna magistratasistent Elena Adriana Stamatescu, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 35 din Regulament.

5. Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a luat în examinare recursul în interesul legii declarat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Alba Iulia.

6. Magistratul-asistent referă cu privire la obiectul recursului în interesul legii, precum și cu privire la faptul că la dosar au fost depuse hotărâri definitive contradictorii pronunțate de instanțele judecătorești, raportul întocmit de judecătorii-raportori, punctul de vedere al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și un memoriu amicus curiae.

7. Constatând că nu există chestiuni prealabile, doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele completului, acordă cuvântul reprezentantului procurorului general asupra recursului în interesul legii.

8. Doamna procuror Diana Berlic arată că opinia procurorului general este aceea că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 25 alin. (1) și art. 38 alin. (3) și (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (Legea-cadru nr. 153/2017), cuantumul sporurilor prevăzute de art. 4 și 5 din capitolul VIII secțiunea I din anexa nr. V din aceeași lege nu poate să depășească limita prevăzută de art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, raportată la ordonatorul de credite care stabilește drepturile salariale ale beneficiarului (ordonator secundar sau terțiar de credite). Dispozițiile legale deduse interpretării au fost supuse controlului de constituționalitate, fiind pronunțate decizii de respingere a excepțiilor ridicate în procese.

9. În prezent, legea salarizării are o formulare diferită de vechea reglementare, în sensul că se referă la ordonatorii de credite, fără a-i diferenția în ordonatori primari, secundari sau terțieri. Din acest mod de redactare a legii rezultă o salarizare diferită, cu privire la care Curtea Constituțională s-a pronunțat, arătând că dreptul la sporurile maxime prevăzute de lege nu este necondiționat.

10. În actuala reglementare, principiul nediscriminării și cel al egalității, consacrate de art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, vizează acordarea aceluiași salariu de bază pentru aceeași activitate și aceeași vechime în muncă și în funcție, fără raportare la sporuri sau alte drepturi de natură salarială. Sporurile se stabilesc în cuantum diferit de la un ordonator de credite la altul, în funcție de criteriul prevăzut în art. 25 alin. (1) din lege.

11. Pentru identitate de rațiune, pot fi avute în vedere considerentele din Decizia nr. 13 din 13 iunie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 29 septembrie 2016 (Decizia nr. 13 din 13 iunie 2016), prin care s-a reținut că ordonatorul principal de credite nu are calitate procesuală pasivă în litigiile dintre angajați și instituțiile/unitățile cu personalitate juridică aflate în subordinea sa, având ca obiect solicitarea unor drepturi de natură salarială.

12. În concluzie, solicită admiterea recursului în interesul legii și pronunțarea unei hotărâri de unificare a practicii.

13. Doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele completului, declară dezbaterile închise, iar completul de judecată rămâne în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

I. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

14. La data de 12 aprilie 2021, Colegiul de conducere al Curții de Apel Alba Iulia a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție cu soluționarea recursului în interesul legii, vizând unificarea practicii judiciare în acțiunile prin care personalul auxiliar din cadrul instanțelor și al parchetelor, căruia i s-au aplicat, începând cu data de 1 ianuarie 2018, dispozițiile art. 38 alin. (3) lit. a) coroborate cu cele ale alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 și i s-au stabilit sporuri în cuantum de 30%, a solicitat acordarea de sporuri în cuantum maxim de 45%, prin raportare la personalul auxiliar din cadrul altor curți de apel.

15. În mod concret, instanța de trimitere a identificat următoarele probleme de drept:

A. Personalul auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești, căruia i s-au aplicat, începând cu data de 1 ianuarie 2018, dispozițiile art. 38 alin. (3) lit. a) coroborate cu ale alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, beneficiază de un cuantum al sporurilor care să nu depășească limita prevăzută de art. 25 din aceeași lege, raportată la ordonatorul de credite care stabilește drepturile salariale, sau, dimpotrivă, poate beneficia de sporuri în cuantumul maxim prevăzut în cuprinsul art. 4 și 5 din capitolul VIII secțiunea I din anexa nr. V din Legea-cadru nr. 153/2017 (15% spor condiții vătămătoare, 25% spor de risc și suprasolicitare, 5% spor de confidențialitate), limita prevăzută la art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017 urmând a se raporta la ordonatorul principal de credite?

B. Personalul mai sus amintit, căruia i s-a stabilit un cuantum al sporurilor mai mic (în speță de 30%), prin raportarea limitei prevăzute la art. 25 la nivelul ordonatorului secundar de credite (curte de apel), este îndreptățit să pretindă plata diferențelor de drepturi prin raportare la nivelul maxim stabilit în cadrul familiei ocupaționale (în speță 45% stabilit la nivelul altor curți de apel), în temeiul principiilor nediscriminării și egalității, consacrate în cuprinsul art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, sau, dimpotrivă, aceste acțiuni se impun a fi respinse, pe considerentul că principiul egalității, astfel cum este consacrat în cuprinsul art. 6 din Legea-cadru nr. 153/2017, face referire numai la salariul de bază, iar o eventuală salarizare discriminatorie rezultă din aplicarea legii, or, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, o astfel de discriminare nu poate fi înlăturată de instanță prin neaplicarea unei dispoziții legale sau prin înlocuirea unor norme cu altele?

16. Recursul în interesul legii a fost înregistrat la Înalta Curte de Casație și Justiție la 15 aprilie 2021, formându-se Dosarul nr. 1.127/1/2021, cu termen de soluționare la 28 iunie 2021.

II. Prevederile legale supuse interpretării Înaltei Curți de Casație și Justiție

17. Înalta Curte de Casație și Justiție este chemată să interpreteze, în vederea aplicării unitare, următoarele prevederi legale:

18. Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare

SECȚIUNEA a 2-a Principiile sistemului de salarizare

Art. 6. - Principii

Sistemul de salarizare reglementat prin prezenta lege are la bază următoarele principii:

a) principiul legalității, în sensul că drepturile de natură salarială se stabilesc prin norme juridice de forța legii, cu excepția hotărârilor prevăzute la art. 11 alin. (1), conform principiilor enunțate de art. 120 din Constituția României, republicată, dar cu încadrare între limitele minime și maxime prevăzute prin prezenta lege;

b) principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție;

c) principiul egalității, prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală;

d) principiul importanței sociale a muncii, în sensul că salarizarea personalului din sectorul bugetar se realizează în raport cu responsabilitatea, complexitatea, riscurile activității și nivelul studiilor;

e) principiul stimulării personalului din sectorul bugetar, în contextul recunoașterii și recompensării performanțelor profesionale obținute, pe baza criteriilor stabilite potrivit legii și regulamentelor proprii;

f) principiul ierarhizării, pe verticală, cât și pe orizontală, în cadrul aceluiași domeniu, în funcție de complexitatea și importanța activității desfășurate;

g) principiul transparenței mecanismului de stabilire a drepturilor salariale, în sensul asigurării predictibilității salariale pentru personalul din sectorul bugetar;

h) principiul sustenabilității financiare, în sensul stabilirii nivelului de salarizare pentru personalul bugetar, astfel încât să se asigure respectarea plafoanelor cheltuielilor de personal ale bugetului general consolidat, stabilite în condițiile legii;

i) principiul publicității în sensul transparenței veniturilor de natură salarială, precum și a altor drepturi în bani și/sau în natură pentru toate funcțiile din sectorul bugetar.

Art. 25. - Limitarea sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor și a altor drepturi

(1) Suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz. (...)

Art. 38. - Aplicarea legii

(...) (3) Începând cu data de 1 ianuarie 2018 se acordă următoarele creșteri salariale:

a) cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, solda lunară/salariul lunar de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții; (...)

(6) În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022. (...)

III. Examenul jurisprudențial

19. Colegiul de conducere al Curții de Apel Alba Iulia a identificat existența a două orientări jurisprudențiale distincte în această problemă de drept.

20. Astfel, într-o primă orientare jurisprudențială s-a apreciat că reclamantii au făcut dovada că sunt discriminați față de alți angajați din cadrul familiei ocupaționale din care fac parte, cărora li s-a stabilit un cuantum total al sporurilor de 45%. Intenția legiuitorului, exprimată în actele normative adoptate ulterior anului 2015, a fost aceea de a înlătura orice inechități salariale existente între persoane ocupând funcții similare în cadrul aceleiași familii ocupaționale. Au fost avute în vedere considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.029 din 21 decembrie 2016 (Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016). În susținerea acestei opinii, au fost aduse următoarele argumente:

21. Intenția legiuitorului în adoptarea actelor normative în materia salarizării, începând cu Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (Legea-cadru nr. 284/2010), a fost aceea de a înlătura inechitățile și diferențele de

salarizare dintre persoane aflate în aceeași/același funcție/grad/treaptă și gradație și care își desfășoară activitatea în aceleași condiții de grad/treaptă pentru întregul personal plătit din fondurile publice și respectarea principiului stabilirii unui salariu egal pentru muncă egală.

22. În practică, s-a constatat că, pentru aceeași categorie de personal, curțile de apel au procedat diferit, stabilind fie un quantum al sporurilor de 30% aplicat la salariul de bază lunar, respectiv la indemnizația lunară de încadrare, fie de 45% aplicat la salariul de bază lunar.

23. În aceste condiții, s-a apreciat că sunt pe deplin aplicabile considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, în sensul că, pentru respectarea principiului constituțional al egalității în fața legii, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare, prevăzut de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015), corespunzător fiecărei funcții, fiecărui/fiecărei grad/trepte, gradații, vechimi în funcție sau în specialitate, trebuie să includă majorările (indexările) stabilite prin hotărâri judecătorești și să fie același pentru tot personalul salarizat potrivit dispozițiilor de lege aplicabile în cadrul aceleiași categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale prevăzute de Legea-cadru nr. 284/2010.

24. Nu prezintă relevanță în soluționarea acțiunilor care dintre cele două moduri de stabilire a salarizării este cel legal, ci este suficient să se constate existența unei stări de discriminare determinate de existența diferențelor între modul de stabilire a sporurilor pentru aceeași familie ocupațională. În acest sens au fost apreciate ca relevante considerentele Deciziei nr. 23 din 26 septembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 9 noiembrie 2016 (Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016).

25. Instanțele care au împărțit această opinie au reținut că nu se încalcă prevederile art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, deoarece procentul de 30% la care trebuie limitate sporurile se raportează la suma salariilor de bază de la nivelul ordonatorului principal de credite, or nu s-a făcut dovada că prin acordarea sporurilor în quantumul solicitat de reclamantii s-ar depăși acest plafon. Cât timp reclamantii prestează o activitate identică cu cea desfășurată de grefierii din cadrul curților de apel care nu plafonează nivelul sporurilor la procentul de 30%, acestora li se datorează, pentru activitatea prestată, un salariu identic cu al grefierilor comparabili, cărora nu li s-a aplicat această plafonare, având în vedere și prevederile art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, din care rezultă că sistemul de salarizare prevăzut de acest act normativ are la bază principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție, precum și principiul egalității, prin asigurarea de salarii egale pentru muncă cu valoare egală.

26. În sensul acestei orientări jurisprudențiale s-au depus hotărâri judecătorești de către Curtea de Apel Alba Iulia și

Curtea de Apel Bacău (câte o hotărâre).

27. În urma verificărilor suplimentare efectuate cu privire la identificarea jurisprudenței relevante, s-a constatat că în sprijinul acestei opinii s-au mai pronunțat prin hotărâri definitive Curtea de Apel Alba Iulia (o hotărâre), Curtea de Apel Pitești (o hotărâre), Curtea de Apel București (o hotărâre).

28. În cea de-a doua orientare jurisprudențială s-a considerat că dispozițiile legale nu obligă la acordarea sporurilor în cuantum maxim, cuantumul total al sporurilor fiind limitat, potrivit art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, la 30% din fondul de salarii al ordonatorului de credite care stabilește drepturile salariale. Dispozițiile vizând salarizarea nediscriminatorie din cuprinsul Legii-cadru nr. 153/2017, spre deosebire de cele din legislația anterioară, fac referire numai la salariul de bază. În susținerea acestei soluții au fost reținute următoarele argumente:

29. Potrivit art. 1 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017, începând cu data intrării în vigoare a legii (1 iulie 2017), drepturile salariale ale personalului prevăzut la alin. (1), în care este inclus și personalul din familia ocupațională "Justiție", sunt și rămân, în mod exclusiv, cele prevăzute în această lege. Așadar, actele normative anterioare care au reglementat salarizarea personalului bugetar până în iulie 2017 nu mai sunt aplicabile decât în mod excepțional, atunci când se prevede expres acest lucru.

30. În reglementarea anterioară, principiul echității în muncă, statuat de art. 3 lit. c) din Legea-cadru nr. 284/2010, stabilea remunerație egală pentru muncă egală, pe baza normelor unitare privind stabilirea și acordarea salariului și a celorlalte drepturi de natură salarială ale personalului din sectorul bugetar.

31. Această optică a legiuitorului a fost schimbată în actuala reglementare. Astfel, potrivit art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, sistemul de salarizare are la bază, între altele, principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și al instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție, și principiul egalității, prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală. Din analiza acestor două principii rezultă că tratamentul egal care garantează nediscriminarea vizează doar egalitatea salariului de bază pentru aceeași activitate și aceeași vechime în muncă și în funcție, și nu a celorlalte drepturi de natură salarială, așa cum prevedea Legea-cadru nr. 284/2010.

32. Această concepție a legiuitorului este consolidată și în ceea ce privește acordarea sporurilor.

33. În acest sens, se impune a se observa, în primul rând, că în vechea reglementare gestiunea sistemului de salarizare a personalului din instituțiile și autoritățile publice se asigura de fiecare ordonator principal de credite [art. 6 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010], ordonatorii principali de credite fiind cei care aveau obligația să stabilească salariile de bază, indemnizațiile lunare de încadrare, sporurile, alte drepturi salariale în bani și în natură stabilite potrivit legii [art. 6 alin. (4) din Legea-cadru nr. 284/2010].

34. În prezent, gestiunea acestui sistem se asigură de fiecare ordonator de credite, indiferent de gradul acestuia: principal, secundar sau terțiar, legiuitorul nemaifăcând nicio distincție [art. 3 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017]. Ordonatorul de credite, indiferent de grad, este cel care are obligația, potrivit art. 3 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017, de a stabili salariile de bază, indemnizațiile de încadrare, sporurile, în condițiile legii, astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu.

35. În privința sporurilor la care sunt îndreptățite persoanele salarizate din fonduri publice, atât reglementarea veche (art. 22 din Legea-cadru nr. 284/2010), cât și dispozițiile în vigoare (art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017) impun o limitare a acestora, stabilind că suma sporurilor, compensațiilor, primelor și indemnizațiilor acordate cumulativ nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază sau a indemnizațiilor lunare de încadrare.

36. Diferența majoră dintre cele două reglementări o constituie însă ordonatorul la care se raportează această limitare.

37. Astfel, dacă Legea-cadru nr. 284/2010 se referă, în art. 22 alin. (1), la ordonatorul principal de credite, art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 se referă la ordonatorul de credite, fără a distinge între cel principal, secundar sau terțiar. Atunci când legiuitorul a dorit să facă distincție între acești ordonatori a prevăzut expres acest lucru. Astfel, în art. 25 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017 se stabilește că pentru instituțiile din sistemul sanitar și de asistență socială și cele din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională suma sporurilor acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator principal de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază a indemnizațiilor lunare, după caz.

38. În art. 4 și 5 din capitolul VIII secțiunea I din anexa nr. V din Legea-cadru nr. 153/2017 se prevede că personalul similar celui din care fac parte reclamațiile (în speță, personal auxiliar de specialitate și conexe în cadrul parchetelor) beneficiază de un spor de până la 15% din salariul de bază pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase, de un spor pentru risc și suprasolicitare neuropsihică de până la 25% și de un spor pentru păstrarea confidențialității de până la 5%, aplicate la salariul de bază lunar. Din aceste dispoziții legale rezultă cu evidență că aceste sporuri nu sunt în quantum fix, fiind stabilit doar maximul lor.

39. Stabilirea în concret a cuantumului sporurilor pentru fiecare persoană trebuie realizată cu respectarea dispozițiilor art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, respectiv cu respectarea plafonului maxim de 30% din suma salariilor de bază și a indemnizațiilor la nivelul fiecărui ordonator de credite.

40. Față de aceste argumente s-a apreciat că, în actuala reglementare, principiul nediscriminării și cel al egalității, consacrate de art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, vizează acordarea aceluiași salariu de bază pentru aceeași activitate și aceeași vechime în muncă și în funcție, fără raportare la sporuri sau alte drepturi de natură salarială. Sporurile se stabilesc în quantum diferit de la un ordonator de credite la altul, în funcție de criteriul prevăzut în art. 25 alin. (1) din lege, nefiind aplicabile dispoziții din acte normative de salarizare anterioare intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017 și a deciziilor date în interpretarea acestora.

41. În ce privește aplicabilitatea Deciziei Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016 s-a apreciat că principiile desprinse din această decizie rămân de actualitate și în materia salarizării în baza Legii-cadru nr. 153/2017, dar numai cu privire la stabilirea elementelor ce compun salariul de bază, pentru că numai cu privire la acesta este instituit principiul egalității și al nediscriminării. În ceea ce privește sporurile, în actuala reglementare, acestea nu mai pot fi uniforme la nivelul personalului din toate instituțiile și autoritățile ce formează familia ocupațională "Justiție", pentru că legea le condiționează sub dublu aspect: al cuantumului concret, fiind reglementată doar valoarea maximă a acestora, și al plafonării la nivelul fiecărui ordonator de credite, conform art. 25 din lege.

42. În sensul acestei orientări jurisprudențiale au fost depuse hotărâri judecătorești definitive de către curțile de apel Ploiești, Timișoara, Cluj, București și Alba Iulia.

43. În urma verificărilor suplimentare efectuate cu privire la identificarea jurisprudenței relevante, s-a constatat că în sprijinul celei de-a doua opinii s-au mai pronunțat prin hotărâri definitive Curtea de Apel Alba Iulia, Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel Galați, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal (două decizii).

IV. Opinia Colegiului de conducere al Curții de Apel Alba Iulia

44. Colegiul de conducere al Curții de Apel Alba Iulia și-a exprimat opinia, cu majoritate de voturi (4 pentru și 3 împotriva), în sensul primei orientări jurisprudențiale, respectiv al admiterii acțiunilor și acordării sporurilor în cuantumul maxim, de 45%, reținând că reclamantii au făcut dovada că sunt discriminați față de alți salariați cu funcții similare din cadrul familiei ocupaționale din care fac parte, cărora li s-a stabilit un cuantum total al sporurilor de 45%, și că intenția legiuitorului, exprimată în actele normative adoptate ulterior anului 2015, a fost aceea de a înlătura orice inechități salariale existente între persoane ocupând funcții similare în cadrul aceleiași familii ocupaționale. S-a arătat că trebuie avute în vedere și considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016.

V. Opinia procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

45. Procurorul general, expunând opiniile jurisprudențiale identificate, a apreciat că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 25 alin. (1) și art. 38 alin. (3) și (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, cuantumul sporurilor prevăzute de art. 4 și 5 din capitolul VIII secțiunea I din anexa nr. V - Familia ocupațională de funcții bugetare "Justiție" și Curtea Constituțională - din aceeași lege nu poate să depășească limita prevăzută de art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, raportată la ordonatorul de credite care stabilește drepturile salariale ale beneficiarului (ordonator secundar sau terțiar de credite).

46. În susținerea acestei opinii, invocând dispozițiile legale supuse interpretării și jurisprudența Curții Constituționale, procurorul general a arătat că principiile nediscriminării și egalității, consacrate de art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, vizează acordarea aceluiași salariu de bază pentru aceeași activitate și aceeași vechime în muncă și în funcție, fără raportare la sporuri sau alte drepturi de natură salarială. Sporurile se stabilesc în cuantum diferit de la un ordonator de credite la altul, în funcție de criteriul stabilit de art. 25 alin. (1) din lege.

47. În ceea ce privește aplicabilitatea Deciziei Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, principiile desprinse din această decizie rămân de actualitate și în materia salarizării în baza Legii-cadru nr. 153/2017, dar numai cu privire la stabilirea elementelor ce compun salariul de bază, pentru că numai cu privire la acesta este instituit principiul egalității și al nediscriminării. În ceea ce privește sporurile, în actuala reglementare acestea nu mai pot fi uniforme la nivelul personalului din toate instituțiile și autoritățile ce formează familia ocupațională "Justiție" pentru că legea le condiționează sub dublu aspect: al cuantumului concret, fiind reglementată doar valoarea maximă a acestora, și al plafonării la nivelul fiecărui ordonator de credite, conform art. 25 din lege.

48. Conform art. 44 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 304/2004), "Președinții curților de apel au calitatea de ordonator secundar de credite, iar președinții tribunalelor au calitatea de ordonator terțiar de credite".

49. Calitatea de ordonator principal de credite este deținută în continuare de Ministerul Justiției, întrucât dispozițiile art. 136 din Legea nr. 304/2004 conform cărora, începând cu data de 1 ianuarie 2008, atribuțiile Ministerului Justiției referitoare la gestionarea bugetului curților de apel, al tribunalelor, al tribunalelor specializate și al judecătoriilor vor fi preluate de Înalta Curte de Casație și Justiție, au fost abrogate prin art. 28 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, aprobată cu completări prin Legea nr. 80/2018, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017).

50. În esență, problema de drept din recursul în interesul legii declarat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Alba Iulia constă în lămurirea modului în care se raportează procentul de 30% la care trebuie limitate sporurile, și anume, la suma salariilor de bază de la nivelul ordonatorului principal de credite sau la suma acestor salarii de la nivelul ordonatorilor secundari/terțiari de credite din cadrul instanțelor judecătorești.

51. În baza celor decise de instanța supremă (prin Decizia nr. 60 din 9 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 157 din 26 februarie 2020, pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, și Decizia nr. 13 din 13 iunie 2016), se poate afirma cu justificat temei că Ministerul Justiției nu are calitate procesuală pasivă în litigiile dintre angajați și instituțiile/unitățile cu personalitate juridică pentru care este ordonator principal de credite, având ca obiect plata unor drepturi de natură salarială.

52. Ca atare, stabilirea cuantumului concret al sporurilor de care beneficiază angajații instanțelor judecătorești, cu respectarea plafonului instituit de art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, este atribuția exclusivă a curților de apel și a tribunalelor, în calitate de ordonatori secundari/terțiari de credite.

53. Faptul că ordonatorii secundari/terțiari de credite din familia ocupațională "Justiție" sunt singurii care au calitate procesuală pasivă în litigiile de natură salarială le permite acestora să țină o evidență exactă a drepturilor câștigate, astfel încât la întocmirea proiectelor de buget să nu depășească limita de 30% din suma salariilor de bază, limită prevăzută de dispozițiile art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017.

54. Din coroborarea prevederilor art. 24 și 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 cu dispozițiile art. 4 și 5 din capitolul VIII secțiunea I din anexa nr. V la același act normativ nu rezultă că suma sporurilor convenite trebuie să fie de 45% (spor de 15% pentru condiții grele, vătămătoare sau periculoase, spor pentru risc și suprasolicitare neuropsihică de până la 25% și spor pentru păstrarea confidențialității de până la 5%, aplicate la salariul de bază lunar, respectiv la indemnizația lunară de încadrare), pentru că ele nu au fost prevăzute în procent fix din salariul de bază, cuantumurile urmând a fi determinat prin aplicarea unei duble condiționări: încadrarea fiecărui spor în limitele maxime prevăzute în art. 4 și 5 din capitolul VIII secțiunea I din anexa nr. V (până la 25%, până la 15%, până la 5%) și interdicția depășirii cumulate a pragului prevăzut de art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017.

55. O interpretare contrară ar lipsi de efecte prevederile acestui ultim text de lege, potrivit căruia sporurile nu pot depăși cumulativ 30% din suma indemnizațiilor de încadrare aferentă ordonatorului de credite cu care beneficiarul se află în raport de serviciu/muncă.

VI. Jurisprudența Curții Constituționale

56. Prin Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.029 din 21 decembrie 2016, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, reținând că:

"27. Întrucât hotărârile judecătorești invocate de autoarea excepției de neconstituționalitate se referă la majorarea indemnizațiilor de încadrare, vizând, de fapt, și întreaga Familie ocupațională a «Justiției», aceste majorări salariale trebuie avute în vedere la stabilirea nivelului maxim de salarizare corespunzător

fiecărei funcții, grad, treaptă, gradație, vechime în muncă și în specialitate. Însă, dispozițiile de lege criticate exclud recunoașterea drepturilor stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești, fără a le lua în calcul la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul autorității publice. Or, aplicând considerentele de principiu rezultate din jurisprudența constituțională precitată, Curtea constată că excluderea majorărilor salariale stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești, de la calculul nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul autorității publice, afectează art. 124 și art. 126 din Constituție. (...)

29. Cu privire la critica de neconstituționalitate raportată la art. 16 din Constituție, Curtea reține că, așa cum a statuat în mod constant în jurisprudența sa, principiul constituțional al egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (a se vedea Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Or, din moment ce situația juridică a personalului bugetar de același grad, gradație, vechime în funcție sau în specialitate și aceleași studii este identică, atunci și tratamentul juridic aplicabil - salariul de bază/indemnizația de încadrare - trebuie să fie același, nefiind permis, spre exemplu, ca magistrați de același grad, gradație, vechime în funcție sau în specialitate și aceleași studii să aibă indemnizații de încadrare diferite.

30. Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile art. 31 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, contravin principiului egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din Constituție, deoarece stabilesc că persoanele aflate în situații profesionale identice, dar care nu au obținut hotărâri judecătorești prin care să li se fi recunoscut majorări salariale, au indemnizații de încadrare diferite (mai mici) față de cei cărora li s-au recunoscut astfel de drepturi salariale, prin hotărâri judecătorești, generând diferențe în stabilirea salariului de bază/indemnizației de încadrare. Or, tratamentul juridic diferit instituit de legiuitor nu are nicio justificare obiectivă și rezonabilă. De altfel, dispozițiile de lege criticate lipsesc de sens și, practic, anulează voința legiuitorului și rațiunea esențială a edictării actului normativ respectiv, astfel cum sunt precizate în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016, anume acelea de a egaliza veniturile personalului bugetar cu aceeași funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, prin raportare la nivelul maxim, și de a elimina inechitățile existente. Așadar, dispozițiile art. 31 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, generează inegalități în ceea ce privește calculul indemnizației/salariului de bază al magistraților, respectiv personalului asimilat, cu același grad, gradație, condiții de vechime și de studii, și, prin urmare, contravin art. 16 din Constituție. (...)

32. În consecință, ca efect al neconstituționalității art. 31 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016), «nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare», la care se face egalizarea prevăzută de art. 31 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016), trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. Așadar, personalul care beneficiază de aceeași condiții trebuie să fie salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul aceleiași categorii profesionale și familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică."

57. De asemenea, instanța de contencios constituțional s-a pronunțat, în repetate rânduri, asupra constituționalității dispozițiilor art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, stabilind că acestea sunt constituționale.

58. Astfel, prin Decizia nr. 697 din 31 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 15 ianuarie 2020, s-a reținut că:

"16. În ceea ce privește critica vizând existența unor diferențe de venit lunar între angajații care prestează aceeași activitate și au aceeași vechime în muncă și în funcție, dar care își desfășoară activitatea în instituții publice diferite, Curtea reține că aceasta nu este contrară principiului egalității în drepturi, de vreme ce, pe de o parte, legea nu stabilește diferențe în ceea ce privește salariile de bază/indemnizațiile de încadrare, iar, pe de altă parte, atribuțiile, competențele, sarcinile specifice, responsabilitățile și importanța activității desfășurate pot fi diferite chiar și pentru personalul care este încadrat pe funcții identice sau asemănătoare, dar la autorități sau instituții publice diferite. (...)

18. Sub acest aspect, Curtea observă că la stabilirea nivelului veniturilor salariale trebuie avute în vedere prevederile art. 3 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, potrivit căreia «Gestionarea sistemului de salarizare a personalului din instituțiile și autoritățile publice se asigură de fiecare ordonator de credite», și ale art. 3 alin. (4) din Legea-cadru, potrivit căreia: «Ordonatorii de credite au obligația să stabilească salariile de bază/soldele de funcție/salariile de funcție/soldele de grad/salariile gradului profesional deținut, gradațiile, soldele de comandă/salariile de comandă, indemnizațiile de încadrare/indemnizațiile lunare, sporurile, alte drepturi salariale în bani și în natură prevăzute de lege, (...) astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu.»

19. De asemenea, în viziunea legiuitorului, sporurile nu au întotdeauna un quantum fix, ci variabil, fiind stabilite de lege prin raportare la o limită maximă. În acest sens, art. 24 din Legea-cadru nr. 153/2017 stabilește că «limita maximă a sporurilor, compensațiilor, indemnizațiilor, adaosurilor, majorărilor, primelor, premiilor și a altor elemente ale venitului salarial specific fiecărui domeniu de activitate este prevăzută în prezenta lege și în anexele nr. I-VIII». Ca atare, Curtea constată că stabilirea quantumului concret al sporurilor și al venitului lunar se realizează de către fiecare ordonator de credite, în limitele stabilite de lege, astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu. O asemenea soluție legislativă ține de dreptul exclusiv al legiuitorului în materia salarizării personalului plătit din fonduri publice, fără a fi contrară art. 4 și 16 din Constituție și nici art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la interzicerea generală a discriminării."

59. Prin Decizia nr. 325 din 11 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.303 din 29 decembrie 2020, Curtea a reținut că:

"35. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate. Astfel, prin Decizia nr. 310 din 7 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 9 august 2019, și Decizia nr. 697 din 31 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 15 ianuarie 2020, Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate.

36. Cu acel prilej, Curtea a reținut că limitarea sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor și a altor drepturi, prevăzută de art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, nu echivalează cu diminuarea salariului de bază. Astfel, cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, statul are deplina legitimitate constituțională de a acorda sporuri, stimulente, premii, adaosuri la salariul de bază personalului plătit din fonduri publice, în funcție de veniturile bugetare pe care le realizează. Acestea nu sunt drepturi fundamentale, ci drepturi salariale suplimentare. Legiuitorul este în drept, totodată, să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula (a se vedea, în acest sens, și Decizia Curții Constituționale nr. 108 din 14 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 8 martie 2006, precum și Decizia Curții Constituționale nr. 1.250 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 16 noiembrie 2010).

37. Curtea a precizat că regula limitării sporurilor la un anumit quantum reprezintă opțiunea legiuitorului, exprimată în limitele prevăzute de Constituție și destinată a fi aplicată în mod nediferențiat întregului personal plătit din fonduri publice, fără privilegii și fără discriminări."

60. Aceste considerente au fost avute în vedere și la pronunțarea deciziilor nr. 520 din 30 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.027 din 4 noiembrie 2020, nr. 759 din 22 octombrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 86 din 27 ianuarie 2021 etc.

61. Există o bogată jurisprudență a Curții Constituționale și cu privire la excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017. Spre exemplu, prin Decizia nr. 700 din 31 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 29 ianuarie 2020, Curtea Constituțională a reținut că:

"37. În acest context normativ, Curtea constată că stabilirea, prin prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, a unei limite a cuantumului salariului de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare care sunt mai mari decât cele stabilite, potrivit acestei legi, la nivelul prevăzut de lege pentru anul 2022, are un caracter tehnic, fără a dispune cu privire la reducerea salariilor de bază a personalului plătit din fonduri publice. (...) O asemenea soluție legislativă este circumscrisă scopului urmărit de legiuitor, astfel cum acesta este enunțat în Expunerea de motive la Legea-cadru nr. 153/2017, și anume acela de «eliminarea a disfuncționalităților salariale existente în sistemul public de salarizare», și vizează, în ansamblu, toate categoriile de personal plătit din fonduri publice. (...)

39. De asemenea, Curtea a statuat că legiuitorul are dreptul de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 707 din 29 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 127 din 17 februarie 2017, Decizia nr. 291 din 22 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 20 iunie 2014, și Decizia nr. 31 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 13 mai 2013). În același sens, este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților lor din bugetul de stat, și anume Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza Kechko împotriva Ucrainei, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza Wieczorek împotriva Poloniei, paragraful 59, Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza Aizpurua Ortiz împotriva Spaniei, paragraful 57, Decizia din 6 decembrie 2011 pronunțată în cauzele Felicia Mihăieș împotriva României și Adrian Gavril Senteș împotriva României, paragraful 15."

62. Aceste argumente au fost reluate și dezvoltate, spre exemplu, în deciziile nr. 519 din 30 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 998 din 28 octombrie 2020, nr. 524 din 30 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 980 din 23 octombrie 2020, nr. 579 din 9 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.224 din 14 decembrie 2020, nr. 324 din 11 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.270 din 21 decembrie 2020, nr. 7 din 14 ianuarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 21 aprilie 2021 etc.

VII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție în mecanismele de unificare a practicii judiciare

63. Prin Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 9 noiembrie 2016, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor

chestiuni de drept a decis că: "În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (51) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, sintagma «salarizat la același nivel» are în vedere personalul din cadrul aparatului de lucru al Parlamentului, personalul din cadrul Consiliului Concurenței, al Curții de Conturi, precum și din cadrul celorlalte autorități și instituții publice enumerate de art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare; nivelul de salarizare ce va fi avut în vedere în interpretarea și aplicarea aceleiași norme este cel determinat prin aplicarea prevederilor art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, în cadrul aceleiași autorități sau instituții publice".

64. Pentru a decide astfel, instanța supremă a reținut că "În ceea ce privește înțelesul sintagmei «salarizat la același nivel» din cuprinsul art. 1 alin. (51) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, pornind de la faptul că premisa salarizării la același nivel presupune compararea nivelului de salarizare între persoane care fac parte din aceeași categorie socioprofesională care ocupă aceeași funcție, în aceleași condiții de studii și vechime și care fac parte - în mod alternativ - din cadrul personalului din aparatul de lucru al Parlamentului, din personalul Consiliului Concurenței, al Curții de Conturi, precum și personalul celorlalte autorități sau instituții publice [astfel cum acestea sunt prevăzute de art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările și completările ulterioare], Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept apreciază că acest nivel de salarizare al fiecărei persoane care poate invoca beneficiul normei de la art. 1 alin. (51) este cel care decurge din prevederile art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare. (...)

În consecință, nivelul de salarizare determinat prin aplicarea art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, este cel ce interesează în aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (51) din aceeași ordonanță, astfel încât personalul din cadrul autorităților și instituțiilor publice care beneficiază de un quantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație va fi salarizat la nivelul maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții".

VIII. Opinia judecătorilor-raportori

65. Judecătorii-raportori, constatând admisibilă sesizarea cu recurs în interesul legii, au apreciat că suma sporurilor acordate personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea nu trebuie să depășească limita prevăzută de art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, raportată la ordonatorul de credite care stabilește drepturile salariale.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

66. Examinând sesizarea cu recurs în interesul legii, raportul întocmit de judecătorii-raportori și dispozițiile legale ce se solicită a fi interpretate în mod unitar, reține următoarele:

IX.1. Asupra admisibilității recursului în interesul legii

67. Verificând regularitatea investiției, prin prisma dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă, se constată că este îndeplinită condiția legală privindul pe titularul sesizării, acesta fiind Colegiul de conducere al Curții de Apel Alba Iulia.

68. Este îndeplinită și condiția privind respectarea cerințelor de ordin formal prescrise de prevederile art. 515 din Codul de procedură civilă, date fiind anexele memoriului de recurs în interesul legii, din care rezultă că practica neunitară se identifică la nivelul mai multor curți de apel din țară, fiind ilustrată prin hotărâri judecătorești definitive. Chiar dacă numărul hotărârilor judecătorești divergente pronunțate în materie nu este semnificativ, necesitatea intervenției pe calea unui mecanism de unificare a jurisprudenței rezultă și din împrejurarea că acestea statuează în materia drepturilor salariale, iar unele instanțe au aplicat, în soluționarea cauzelor, dispozițiile Deciziei Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, potrivit cărora asimilarea cu nivelul maxim de salarizare pentru funcții similare se face și prin raportare la hotărâri judecătorești. Din această perspectivă, nu au mai inserat un raționament juridic propriu, ci au constatat doar existența unor diferențe de salarizare, asimilând dreptul dedus judecății cu cel aflat în plată la un alt ordonator de credite.

69. Obiectul recursului în interesul legii se circumscrie dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă, și anume privește o problemă de drept soluționată diferit de instanțele judecătorești.

70. În acest sens, Înalta Curte de Casație și Justiție este investită, prin promovarea prezentului recurs în interesul legii, cu solicitarea de a statua, pe calea interpretării unitare, asupra dispozițiilor art. 38 alin. (3) lit. a) coroborate cu ale alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, în sensul de a se stabili dacă, pentru personalul auxiliar de specialitate din instanțe și parchete, procentul de limitare a sporurilor de 30%, prevăzut de art. 25 alin. (1) din aceeași lege, se raportează la ordonatorul de credite care stabilește drepturile salariale sau la ordonatorul principal de credite, cu consecința acordării unor sporuri în cuantumul maxim (45%) prevăzut în cuprinsul art. 4 și 5 din capitolul VIII secțiunea I din anexa nr. V din Legea-cadru nr. 153/2017.

71. De asemenea, se solicită a se statua, în ipoteza în care personalului mai sus amintit i s-a stabilit un cuantum al sporurilor de 30%, prin raportare la nivelul ordonatorului secundar de credite (curte de apel), dacă acesta este îndreptățit să pretindă plata diferențelor de drepturi prin raportare la nivelul maxim stabilit în cadrul familiei ocupaționale (45%), în temeiul principiilor nediscriminării și egalității, consacrate în cuprinsul art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 sau dacă principiul egalității face referire numai la salariul de bază, iar o eventuală salarizare discriminatorie rezultă din aplicarea legii.

IX.2. Asupra fondului recursului în interesul legii

72. Problema de drept care formează obiectul recursului în interesul legii, așa cum se degajă din orientările jurisprudențiale conturate, privește determinarea modalității de stabilire a cuantumului sporurilor de care beneficiază personalul auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești în interpretarea dispozițiilor art. 38 alin. (3) lit. a) și alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, prin raportare la prevederile art. 25 din aceeași lege și ale art. 4 și 5 din capitolul VIII secțiunea I din anexa nr. V din Legea-cadru nr. 153/2017.

73. Practica neunitară pornește de la împrejurarea că plafonul maxim al sporurilor ce pot fi acordate personalului auxiliar de specialitate din instanțe și parchete este de 45% din salariul de bază, iar dispozițiile art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 prevăd că suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ

pe total buget pentru fiecare ordonator de credite este limitată la 30% din suma salariilor de bază, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare ale acestuia.

74. Prevederile legale supuse interpretării în cadrul mecanismului de unificare a practicii judiciare se înscriu în contextul normativ al Legii-cadru nr. 153/2017, care are ca obiect de reglementare stabilirea unui sistem de salarizare pentru personalul din sectorul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului, cu scopul de a se elimina disfuncționalitățile salariale existente în sistemul public de salarizare. Prin art. 1 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 se prevede că începând cu data intrării în vigoare a legii, 1 iulie 2017, drepturile salariale ale personalului plătit din bugetul general consolidat al statului sunt și rămân, în mod exclusiv, cele prevăzute în această lege.

75. Reclamanții din litigiile soluționate, în mod neunitar, prin hotărâri judecătorești definitive fac parte din categoria personalului auxiliar de specialitate și personalului conex din cadrul instanțelor sau al parchetelor de pe lângă acestea, categorie care intră în sfera destinatarilor legii și a domeniului său de aplicare, așa cum rezultă din stipulațiile art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 coroborate cu cele ale art. 1 lit. c) din capitolul VIII secțiunea I din anexa nr. V din lege.

76. În ceea ce privește modul de stabilire a salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, art. 12 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 dispune că acestea se stabilesc potrivit prevederilor Legii-cadru nr. 153/2017 și anexelor nr. I-IX din lege, astfel încât, împreună cu celelalte elemente ale sistemului de salarizare, să se încadreze în fondurile aprobate de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele locale și bugetele fondurilor speciale pentru cheltuielile de personal, în vederea realizării obiectivelor, programelor și proiectelor stabilite. Începând cu anul 2023, potrivit prevederilor art. 12 alin. (2) din lege, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare se vor stabili pentru toate funcțiile cuprinse în anexele nr. I-VIII din lege prin înmulțirea coeficienților prevăzuți în anexele nr. I-VIII cu salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată în vigoare.

77. În vederea punerii în aplicare a dispozițiilor Legii-cadru nr. 153/2017, prin art. 36 alin. (1) din acest act normativ s-a stabilit că, la data intrării în vigoare, 1 iulie 2017, trebuie să se procedeze la reîncadrarea personalului salarizat "pe noile funcții, grade/trepte profesionale, gradație corespunzătoare vechimii în muncă și vechime în specialitate/vechime în învățământ avute, cu stabilirea salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare și indemnizațiilor lunare potrivit art. 38".

78. Prevederile art. 38 alin. (3) lit. a) și alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 sunt integrate regulilor privind aplicarea etapizată a legii în scopul reglării în timp a disfuncționalităților existente în domeniul salarizării personalului plătit din fonduri publice prin limitarea creșterilor salariale până la un anumit nivel stabilit prin lege. Din interpretarea sistematică și logică a prevederilor art. 38 alin. (3) lit. a) și alin. (6) rezultă că, începând cu 1 ianuarie 2018, cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție și indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, indemnizația brută de încadrare, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții. În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite, potrivit acestei legi, pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari, ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022. Aceasta este situația reclamanților din litigiile soluționate în mod neunitar, potrivit jurisprudenței examinate.

79. Prin sintagma "fără a depăși limita prevăzută la art. 25", care se regăsește în cuprinsul art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, se instituie interdicția stabilirii și acordării unui cuantum al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, peste limita de 30% din suma salariilor de bază, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

80. Prin art. 24 din Legea-cadru nr. 153/2017 se prevede că "limita maximă a sporurilor, compensațiilor, indemnizațiilor, adaosurilor, majorărilor, primelor, premiilor și altor elemente ale venitului salarial specific fiecărui domeniu de activitate este prevăzută în lege și în anexele nr. I-VIII". Așadar, nivelul sporurilor este determinat în raport cu regulile pe care legea le stabilește: încadrarea fiecărui spor în limitele prevăzute în lege și în anexele sale și interdicția depășirii cumulate a pragului prevăzut de art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017.

81. Așa cum s-a reliefat mai sus, soluția legislativă a limitării sporurilor salariale este consacrată prin prevederile art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, potrivit cărora suma sporurilor acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază. Totodată, prin art. 4 și 5 din capitolul VIII secțiunea I din anexa nr. V din Legea-cadru nr. 153/2017, pentru categoria de personal din sistemul justiției, categorii din care face parte și personalul auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și al parchetelor de pe lângă acestea, sunt stabilite următoarele sporuri:

a) Pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase, această categorie de personal "beneficiază de un spor de până la 15% din salariul de bază sau, după caz, din indemnizația de încadrare, corespunzător timpului lucrat" [art. 4 alin. (1)].

b) "Judecătorii de la Înalta Curte de Casație și Justiție, de la curțile de apel, tribunale, tribunalele specializate și judecătorii, procurorii de la parchetele de pe lângă aceste instanțe, membrii Consiliului Superior al Magistraturii, personal de specialitate juridică asimilat magistraților, magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, asistenții judiciari, inspectorii judiciari, personalul auxiliar de specialitate, personalul de specialitate criminalistică și personalul auxiliar de specialitate criminalistică din cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice și al laboratoarelor de expertize criminalistice, ofițerii și agenții de poliție judiciară, precum și specialiștii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, personalul de probațiune beneficiază și de un spor pentru risc și suprasolicitare neuropsihică de până la 25%, respectiv de un spor pentru păstrarea confidențialității de până la 5%, aplicate la salariul de bază lunar, respectiv la indemnizația lunară de încadrare." (art. 5).

82. Prin raportare la conținutul normativ al prevederilor art. 4 și 5 redate anterior, rezultă că, în accepțiunea legii, sporurile nu sunt stabilite într-un procent fix, prestabilit din salariul de bază, deoarece sintagma "până la" semnifică limitarea lor, prin determinarea unui nivel maxim în care fiecare dintre aceste sporuri trebuie să se încadreze. Indicarea nivelului maxim nu exclude posibilitatea ca nivelul sporurilor, stabilite și acordate de fiecare ordonator de credite, să fie inferior nivelului maxim prevăzut de art. 4 și 5 din capitolul VIII secțiunea I din anexa nr. V din Legea-cadru nr. 153/2017, ca urmare a aplicării limitei prevăzute de art. 25 alin. (1) din legea-cadru.

83. Un alt aspect care se impune a fi lămurit vizează identificarea ordonatorului de credite care deține fondul de salarii la care se raportează limita de 30% a sporurilor acordate personalului auxiliar, respectiv dacă este ordonatorul principal de credite din cadrul familiei ocupaționale "Justiție" (în jurisprudența atașată, Ministerul Justiției) sau ordonatorul secundar de credite (curțile de apel), având în vedere că

titularii cererilor de chemare în judecată fac parte din categoria personalului auxiliar de specialitate și conex din instanțe.

84. Din interpretarea sistematică a dispozițiilor art. 25 alin. (1) și (2) din Legea-cadru nr. 153/2017 rezultă că legiuitorul nu s-a referit doar la ordonatorul principal de credite atunci când a instituit obligația de a limita sporurile acordate angajaților în funcție de anumite elemente de calcul indicate expres în cuprinsul art. 25 alin. (1). Astfel, trimiterea pe care art. 25 alin. (1) din lege o face la ordonatorul de credite nu distinge între categoriile de ordonatori principali, secundari sau terțiari, așa cum sunt stabilite prin art. 20 alin. (1) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare. Potrivit principiului *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, nici interpretul legii nu trebuie să distingă întrucât, în raport cu nivelul instanței sau al parchetului de pe lângă aceasta, în cadrul cărora personalul auxiliar de specialitate își desfășoară activitatea, ordonatorul de credite poate fi principal, secundar sau terțiar. Atunci când a dorit să distingă, legiuitorul a indicat în mod expres nivelul ordonatorului, astfel cum a făcut în alin. (2) al art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, când s-a referit explicit la ordonatorul principal de credite din sănătate. Ceea ce prezintă relevanță este aspectul că plafonul maxim constituit din procentul aplicat sumei salariilor de bază și celorlalte tipuri de venituri enumerate în cuprinsul art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 este valabil pentru fiecare dintre acești ordonatori pentru drepturile salariale pe care le achită. Eventualele diferențe între sporurile ce se cuvin salariaților din aceeași categorie profesională, stabilite și acordate de ordonatori de credite diferiți, pot proveni din aplicarea legii la situații de fapt care nu sunt identice, respectiv fondul salariilor de bază la care se raportează procentul de 30% să nu fie același. De aceea, este contrară prevederilor art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 raportarea la sporurile mai mari acordate salariaților care fac parte din aceeași categorie de personal, dar care sunt angajați în cadrul altui ordonator de credite.

85. Responsabilitatea stabilirii și acordării drepturilor salariale în care sunt incluse și sporurile revine ordonatorului de credite din cadrul fiecărei instituții sau autorități publice. Relevante în acest sens sunt prevederile art. 3 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017, care dispun că: "Ordonatorii de credite au obligația să stabilească salariile de bază/soldele de funcție/salariile de funcție/soldele de grad/salariile gradului profesional deținut, gradațiile, soldele de comandă/salariile de comandă, indemnizațiile de încadrare/indemnizațiile lunare, sporurile, alte drepturi salariale în bani și în natură prevăzute de lege, (...) astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu".

86. Principiul egalizării cu venitul maxim în plată pentru persoane din aceeași instituție sau autoritate publică, stabilit prin lege sau prin hotărâri judecătorești, astfel cum a fost interpretat prin Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016 și prin Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în aplicarea Legii nr. 71/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului, cu modificările ulterioare, nu poate fi preluat *mutatis mutandis* în litigiile vizând calculul drepturilor salariale în baza Legii-cadru nr. 153/2017, dat fiind faptul că această lege conține o reglementare nouă, ce instituie dispoziții distincte, inclusiv în ceea ce privește principiul egalității care, potrivit art. 6 lit. c) din lege, se înfăptuiește "prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală".

87. În plus, decizia Curții Constituționale menționată anterior este pronunțată în legătură cu o componentă a salariului de încadrare și nu cu un element de salarizare suplimentar acestuia.

88. Nu se poate considera că normele care reglementează salarizarea din sistemul justiției (anexa nr. V capitolul VIII din Legea-cadru nr. 153/2017) derogă de la dispozițiile cu caracter de principiu inserate în capitolele I-IV din legea-cadru. Dimpotrivă, anexele care stabilesc sistemul de salarizare pentru fiecare dintre familiile ocupaționale sunt edictate cu respectarea principiilor generale ale sistemului de salarizare

cuprinse în art. 6 din legea-cadru, normele interpretându-se în coerența întregii reglementări, în mod coroborat.

89. Conform jurisprudenței Curții Constituționale, existența unor diferențe de venit lunar între angajații care prestează aceeași activitate și au aceeași vechime în muncă și în funcție, dar care își desfășoară activitatea în instituții publice diferite, nu este contrară principiului egalității în drepturi, de vreme ce, pe de o parte, legea nu stabilește diferențe în ceea ce privește salariile de bază/indemnizațiile de încadrare, iar, pe de altă parte, atribuțiile, competențele, sarcinile specifice, responsabilitățile și importanța activității desfășurate pot fi diferite chiar și pentru personalul care este încadrat pe funcții identice sau asemănătoare, dar la autorități sau instituții publice diferite.

90. Prin urmare, instanța de contencios constituțional nu reține o încălcare a principiului egalității în cazul unor diferențe de venit lunar, atunci când salariile de bază sunt egale, potrivit legii. În acest cadru, se poate aprecia ca fiind greșită prima orientare jurisprudențială, minoritară, fundamentată pe constatarea unei situații de discriminare pe cale judiciară și repararea, în consecință, a prejudiciului rezultat din discriminare, prin obligarea angajatorului la calcularea sporurilor la nivelul maxim de 45% și în cazul persoanelor salarizate potrivit art. 1 lit. c) din capitolul VIII secțiunea I din anexa nr. V din Legea-cadru nr. 153/2017 (personalul auxiliar de specialitate și personalul conex din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea), care desfășoară activitate în condiții similare, subordonate altui ordonator secundar de credite decât cel care achită sporurile fie în baza unei hotărâri judecătorești, fie în baza unei decizii administrative.

91. De principiu, pot exista situații concrete în care disponibilul bănesc la nivelul unui ordonator secundar de credite permite acordarea pentru fiecare salariat aflat în aceeași situație a unor sporuri care pot să atingă limita maximă cumulată a sporurilor, cu respectarea încadrării în plafonul impus de lege pentru acel ordonator, pe când în cazul altui ordonator secundar, disponibilul să nu îi permită stabilirea sporurilor acordate până la nivelul maxim de 45% pentru fiecare salariat.

92. Ceea ce prezintă relevanță este aspectul că limitarea cuantumului sporurilor la care se referă art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 este prevăzută pe total buget aferent salariilor de bază destinat fiecărui ordonator de credite în parte, iar nu individual, prin raportare directă la salariul lunar pe care îl primește fiecare salariat aparținând aceleiași categorii profesionale.

93. Într-o astfel de situație, legea îngăduie apariția unor astfel de diferențe, rezultate dintr-un cuantum procentual diferit al sporurilor acordate, caz în care este evident că se aplică dispozițiile deciziilor Curții Constituționale nr. 818, 819, 820 și 821 din 3 iulie 2008, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, și o atare discriminare nu poate fi constatată pe cale judiciară.

94. Mai mult, în această privință, în jurisprudența recentă a Curții Constituționale s-a statuat că sporurile nu sunt drepturi fundamentale, ci sunt drepturi salariale suplimentare. "Stabilirea cuantumului concret al sporurilor și al venitului lunar se realizează de către fiecare ordonator de credite, în limitele stabilite de lege, astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu. O asemenea soluție legislativă ține de dreptul exclusiv al legiuitorului în materia salarizării personalului plătit din fonduri publice, fără a fi contrară art. 4 și 16 din Constituție și nici art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la interzicerea generală a discriminării." (Decizia nr. 697 din 31 octombrie 2019, pronunțată în soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, paragraful 19)

95. Prin urmare, posibilitatea ca, în cadrul aceleiași categorii de personal, angajat la ordonatori secundari de credite diferiți, să existe diferențieri în funcție de sumele de bani aflate la dispoziția acestora este reală, însă derivă din aplicarea legii la situații de fapt concrete, diferite în cadrul fiecărui ordonator de credite, care pot influența nivelul de determinare al sporurilor, apariția unei eventuale situații de discriminare în calculul drepturilor salariale, în procesul de aplicare a legii de către angajator, reprezentând o chestiune de fapt care excedează limitelor de soluționare a recursului în interesul legii.

96. Pentru toate aceste considerente,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

D E C I D E:

Admite recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Alba Iulia.

În interpretarea unitară a dispozițiilor art. 38 alin. (3) lit. a) și alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, raportate la art. 4 și 5 din capitolul VIII secțiunea I din anexa nr. V la aceeași lege, suma sporurilor acordate personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea nu trebuie să depășească limita prevăzută de art. 25 din aceeași lege, raportată la ordonatorul de credite care stabilește drepturile salariale.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.